

В'язні вузькості

Ми всі в житті є в чомусь вільні,
А в чомусь й часто – в'язні ми.
В свідомості хто зріс, і цільні -
Ті люди світлі, й не з пільми.

Про те все, що є в світлих людях,
Хоч зовні й дуже схоже все:
Вузька стежинка в обох буде,
Й ув'язнення в обох несе,

У повній єдності вже з Богом,
І з Космосом усім, а в нім
І в нім - стежинка, не дорога,
Вузесенька, й він в'язень в тім

І зовсім навпаки, хоч й схоже,
У в'язнях тих, хто від пільми,
Не дай нам бути в тім всім, Боже,
Бо в тім не люди вже всі ми

На нас чекає в тім й чатує,
І хто в ув'язнення те впав -
Він зразу може, й не відчує,
Що сам в собі ж в тім вже й сконав.

Ніде, й ніколи і ні в чому.
Хто втрапив в пазури пільми
На самоті, чи в гуртовому -
В ній вже приречені і ми.

Того, що нам дано від Бога
Не будем ми, а лиш зростать
З тим, що дає всім Агні Йога,

Себе самі завжди, й у всьому,
В свободній й добрій волі лиш,
На самоті і в гуртовому,
Всім, хто з пільми - й мріять облиш

Тільки хто світлий, той все сам те
Пізнав й обрав, і з тим пішов,
Він з ним і в нім сам і зросте,
І в тім він сам себе ж й знайшов

Сам, по своїй же й добрій волі,
Не раб, а Божий й в всім слуга,
Й господар в тім своєї долі,
І служба та в нім дорога.

Станемо рано й всі, чи пізно,
Те значення немає геть.
В пільмі лиш раб буває, й грізно,
Підступно й невмолимо - смерть

Вузька стежинка там в нікуди,
В тім не допоможе й каяття,
Бо в'язні ті – раби, не люди,
Нема в них перспектив буття

В нас два путі, й ті дві стежинки,
І що, де, як й коли обрять -
Знать треба нам, тоді й помилки
Не будем мати, і втрачать

Тим всім, хто буде те вивчатъ.

Микола Іващенко, Київ, 21. 03. 2019 р.